

Ο Ρόμπερτ είναι ένας έφηβος 15 ετών που μαζί με τον μικρότερό του αδελφό τον Μπεν πήγαν από την Λετονία στην Ιταλία λόγω της φτώχειας. Οι γονείς τους αγνοούνταν σε μια προσπάθεια να βρουν τα απαραίτητα για τα παιδιά τους. Τώρα αυτά βρίσκονται χαμένα στην Ρώμη. Έχουν βρει ένα παγκάκι σε μια πλατεία και εκεί κοιμούνται. Εκείνο είναι το σπίτι τους. Το πρωί σηκώνονται νωρίς για να μπορέσουν να πάνε να καθαρίσουν τα τζάμια των αυτοκινήτων στους δρόμους ή να καθίσουν έξω από τα σουπερμάρκετ και να παρακαλέσουν τους άλλους να τους πετάξουν στο μικρό κουτάκι τους έστω ένα δεκάλεπτο. Αλλά συχνά αυτό φαίνεται μάταιο, οι άνθρωποι είναι εγωιστές και νοιάζονται μόνο για τον εαυτό τους. Ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το ποιος έχει τα περισσότερα.

Τα δύο αδέρφια είχαν κάνει μια συμφωνία, με το που πέφτει ο ήλιος να ξαναγυρίζουν στην πλατεία. Ο Μπεν ήταν πάντα εκεί νωρίτερα περιμένοντας τον Ρόμπερτ, αλλά αυτός καθόταν κάθε φορά πιο πολύ μήπως και μαζέψει κάτι παραπάνω. Ο μικρός με το που βλέπει τον μεγαλύτερό του αδελφό κατάκοπο και κουρασμένο, κρατώντας τον κουβά μαζί με το πανί για το καθάρισμα των αυτοκινήτων, τρέχει και τον αγκαλιάζει λες και έχει χρόνια να τον δει. Κάθονται στο κρύο παγκάκι και με την κουβερτούλα που φυλάνε στο διπλανό δέντρο τυλίγονται και λένε για το πώς ήταν η μέρα τους. Πρώτος αρχίζει πάντα ο Μπεν και με πολύ ενθουσιασμό λέει πόσα μάζεψε.

Μπεν:-Θέλεις να μαντέψεις πόσα μάζεψα ;

Ρόμπερτ:-Εμμμμ δεν ξέρω

Μπεν:-Να πήρα τέσσερα τέτοια. Τα βγάζει από την τσέπη του. Ο Μπεν δεν μπορεί να τα διακρίνει γιατί δεν πήγε ποτέ σχολείο και ζητάει από τον Ρόμπερτ να του τα μετρήσει. Εκείνου του το είχε μάθει ο πατέρας τους όταν ήταν στην ηλικία του μικρού και αυτός θυμάται τις στιγμές αυτές και τα μάτια του δακρύζουν αλλά δεν το δείχνει ποτέ διότι δεν θέλει να τις θυμηθεί ο Μπεν. Εξάλλου θα το σκεφτόταν συνέχεια αργότερα και θα ένιωθε εκείνο τον πόνο στην καρδιά, όπως νιώθει ορισμένες φορές όταν του κλείνουν το τζάμι και δεν τον κοιτάνε καν.

Ρόμπερτ:- Αυτά είναι τριάντα λεπτά, καλή δουλειά! Του χαϊδεύει το κεφάλι και του χαμογελάει. Ο Ρόμπερτ αργότερα βγάζει το λιγοστό κουλούρι που είχε φυλάξει στην τσέπη του .Ο Μπεν το κοιτάει και αρχίζει να κλαίει γιατί είχε φάει το δικό του. Δεν πρόλαβε ούτε μια μπουκιά να φάει ο Ρόμπερτ του το έδωσε και γύρισε το κεφάλι απέναντι. Την επόμενη μέρα πήγε, δούλεψε, ikέτεψε και έβγαλε το μεροκάματό του. Καθώς γυρνούσε πίσω κοιτούσε μια παρέα της ηλικίας του να τον βλέπουν και να γελάνε μαζί του. Το βλέμμα του Ρόμπερτ πήγε αμέσως στα παπούτσια τους και τα σύγκρινε με τα δικά του που είχαν μόνο τρύπες. Ζήλεψε την ζεστασιά από τα μπουφάν τους. Είχε να νιώσει την ζεστασιά αυτή από τότε που ήταν όλοι μαζί. Με τον κόμπο στον λαιμό και το δάκρυ που κυλούσε στο μάγουλό του προχώρησε για την πλατεία. Τις τελευταίες δέκα μέρες δεν έχει βγει το μεροκάματο. Ο Ρόμπερτ χωρίς να νιώθει τα χέρια ούτε τα πόδια του, περπατάει με το ζόρι. Με άδειο το στομάχι του και την γλώσσα του στεγνή ζαλίζεται συνέχεια. Το είχε όμως περάσει άλλη μια φορά τότε που έφευγε από την πατρίδα του. Αφήνοντας τον κουβά κάτω, έκατσε κάπου και προσπάθησε να θυμηθεί την μητέρα και τον πατέρα που τόσο πολύ λαχταρούσε να δει, αλλά όσο και να προσπαθούσε είχαν σβηστεί από την μνήμη του. Δεν ήθελε να χάσει άλλο χρόνο. Όμως, εκεί που πάει να περάσει τον δρόμο, ένα αυτοκίνητο τον χτυπά. Τότε μαζεύτηκε κόσμος εκεί, τον πήγαν στο νοσοκομείο και μόνο τώρα νοιάστηκαν οι άνθρωποι. Ο Μπεν ανησύχησε. Ο ήλιος είχε πολλή ώρα που είχε δύσει και βλέπει κάποιον από μακριά. Δεν φαινόταν καλά. Ο Μπεν με το τεράστιο χαμόγελο τρέχει προς το μέρος εκείνο μα βλέπει ότι δεν είναι ο αδελφός του και γυρνάει πίσω. Ακούει μια κυρία να του λέει:

-Ει, εσύ δεν είσαι ο Μπεν

-Ναι, είπε φοβισμένος εκείνος

-Ελα μαζί μου, είτε στενοχωρημένη η κυρία

Δίστασε ο Μπεν, δεν πήγε...

-Ο αδελφός σου είναι στο νοσοκομείο...

Ο μικρός πέφτει κάτω στα γόνατα και αρχίζει να κλαίει. Την ακολουθεί με αναφιλητά. Μέσα στο νοσοκομείο τρέχει και ξέχασε όλα τα άλλα.

Φτάνοντας στο δωμάτιο του Ρόμπερτ, ένα ζευγάρι ήταν εκεί. Μόλις μπαίνει ο Μπεν τον αγκαλιάζουν πολύ σφιχτά. Εκείνος σάστισε για λίγο και μετά θυμήθηκε! Ήταν οι γονείς του! Οι ώρες αγωνίας τελείωσαν. Ο Ρόμπερτ άνοιξε τα μάτια του και είδε την μητέρα του να του φιλά το χέρι κλαίγοντας. Ο Μπεν τον είδε που άνοιξε τα μάτια του. Όλοι μαζεύτηκαν εκεί και του χαμογελούσαν και ο Ρόμπερτ είδε πάλι την οικογένειά του για τελευταία φορά.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Είμαι η Τζέσικα Καϊμάκου, μαθήτρια της Β' τάξης του 4ου Γυμνασίου Βύρωνα. Συνήθως περνάω τον χρόνο μου στα μαθήματα του σχολείου ή του φροντιστηρίου αλλά όταν είμαι ελεύθερη ζωγραφίζω ή βλέπω τηλεόραση ή μπαίνω στο διαδίκτυο. Με το κείμενο που έγραψα θέλω να δείξω σε όλους ότι υπάρχουν άτομα που δεν έχουν να φάνε και πρέπει να τους βοηθήσουμε όσο μπορούμε.